Materialno in duhovno

102. Naloga človekove duše na zemlji

4 Da pa bi duša vedela, kako naj ravna, da bi potem, ko odloži telo, prispela do končne in bogupodobne nematerialne in vse sodbe proste, torej povsem svobodne življenjske samostojnosti, in lahko obstala pred Božjim obličjem, ji je Bog pokazal, po katerih poteh mora, da bi kar najbolj blažena dosegla končni življenjski cilj.
5 Samo od resničnega razuma in volje duše je odvisno, ali se bo ta lahko osvobodila vseh vezi stare obsojene materije ali pa se zaradi materialnih posvetnih užitkov ne bo spet dala ujeti materiji ter se zapletla z njo.
6 V materiji je nepremagljiva Božja večna moč, ki se lahko tu in tam, če je potrebno, zaradi višjih namenov sprosti z močjo samega Boga. Zato nobeno bitje ne more biti drugačno ali ravnati drugače, kakor je to oblikovano in zasnovano po Božji volji. Stari modreci, ki so dobro poznali Božje razmerje moči v bistvu vseh materialnih bitij, so zato rekli: 'Za človeka, ki naj bi postal svoboden, je nekaj grozljivega, če znova pade v mogočne Božje roke!'
7 Da, si mislite, kako bi se lahko slabotni človek sploh odtegnil vsenavzoči mogočni Božji roki? - Človek, čigar duša je še zmeraj odvisna od vsakovrstnih materialnih posvetnih užitkov, tega nikoli ne zmore; toda Bog je dal človeku veliko sposobnost, da se sam polasti Božje moči. Če si jo prilasti, potem je v vsem enako popoln, kakor je popoln Oče v nebesih; sam postane Božja moč, ta pa se ne more nikoli premagati, si soditi in se ujeti.
8 In v čem je ta Božja moč v človeku? V pristni in čisti ljubezni do Boga in njeni vsepresegajoči modrosti, v pristni ljubezni do bližnjega, ki se poraja iz ljubezni do Boga, ter nadalje v blagosti in ponižnosti in tudi v odpovedovanju posvetnim čarom. Kdor je v vsem tem močan, ima že v sebi Božjo moč. Ko je s poistenjem moči Božjega duha z dušo človek postal eno z Bogom, se je tako povzpel nad prisilo časa in prostora in s tem tudi nad sodbo in vsakršno smrt. V Bogu in iz Njega je postal samostojen gospod, zato se mu je prav tako malo treba bati 'Božje jeze -, ki je v tem primeru Božja vsemogočna volja, ki zmore vse, njene neupogljive resnobe, ki je trdnjava vseh bitij v času in prostoru -, kot se malo mora Bog bati samega Sebe, ker je človek - tako kot vam je bilo zdaj jasno razloženo -, postal eno z Bogom.
9 In kakor sem zdaj Jaz v Očetu in je Oče v Meni, bodo tudi vsi, ki bodo živeli po Mojem nauku, ki je Moja volja, v Meni in Jaz bom v njih.« …

103. Človekova pot do cilja

… 5 Zgolj s tem, da bi človeku razsvetlil razum, pa bi pravi stvari koristil še manj, kakor če bi ga o tem poučil kdo od zunaj, ki je postal moder in močan po Mojem

nauku. Če jih že zdaj veliko ne verjame Meni, ko podprem pouk tudi z znamenji, kakršnih doslej razen Mene ni delal še nihče, bodo še manj zaupali svojemu razumu; z njim samim namreč ne bi bili zmožni narediti nobenih znamenj, saj se njihovo srce in njihova volja ne bi - tako zlahka in kmalu, kot misliš -, povsem uskladila s tem, kar bi spoznavali za resnično in dobro. Kajti, četudi človek razumsko razločno uvidi vse dobro in resnično, njegovo srce pa je še zmeraj polno različnih posvetnih stvari, bo moral izbojevati še marsikateri trd boj s svojim svetom, dokler ga ne bo spravil iz srca in svoje volje, in potem bo ljubil in si želel samo tisto, kar bo spoznal za dobro in pristno.
6 Šele tedaj, ko se ljubezen, volja in razum, izpolnjen z vso resnico, poenotijo v vseh dejanjih, se v človekovi duši prerodi duh iz Boga - in tako doseže človek prvo stopnjo Božje moči ter lahko dela tudi znamenja.
7 Toda človek, v katerem je pogosto še vse preveč posvetnega, takšnega stanja ne doseže tako hitro in zlahka; zakaj je tako, pa sem ti že povedal. Če ga ne doseže, pa je zanj vse to zgolj razumska znanost, le ena od številnih drugih in za izpopolnjevanje notranjega človeka kaj malo vredna, saj mu celo bolj škodi kakor koristi. Za človeka je na splošno boljše, če mora, poln vsakovrstnih pomislekov in dvomov, sam iskati resnico življenja, kakor če bi ta v njegovem razumu nenadno vzšla kakor sonce, človek pa v svoji ljubezni in volji še zdaleč ne bi imel potrebne moči, da bi se po njej tudi ravnal. Zato se morata človeku srce in razum razvijati in krepiti zmeraj hkrati in postopno, sicer nihče ne bi mogel ustrezno napredovati v spoznanju in ravnanju po spoznanem.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9